

til Domstolene — „kun finde Anvendelse, naar der, med Hensyn til Contracter, Hævd eller anden sær Afkomst opstaaer Trætte imellem Flere om, hvem det paaligger at udføre et Veiarbejde“. Principet er altsaa med andre Ord det, at, hvor der opstaaer Trætte imellem to Private, der hjemler Lovgivningen Afgang til Afgjørelse ved Domstolene; men at der, hvor der er Spørgsmaal om, at en Privat formener sig krænklet ved Administrationens Handlinger, i disse Sager ligesom i alle andre lignende Sager kun kendes en Overadministration og en Minister. — Det forekommer mig derfor rigtigst, at der er god Grund til at see noget nye paa det sidste Stykke af § 6 i det foreliggende Lovforslag. Jeg vil tilstaae, at jeg for mit Vedkommende vilde ansee det for rigtigst ganske at lade dette Stykke udgaae. Hvad der hidtil efter vor Lovgivning har kunnet finde Afgjørelse ved Domstolene, vil naturligvis i saa Fald ogsaa fremtidigt kunne finde det. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at bemærke, at det oprindelige Lovudkast ikke indeholdt Andet end den Sætning, at „Spørgsmaal, om en Veier offentlig eller privat, bliver at afgjøre ved Domstolene“. Dette er jo den ganske sædvanlige, den hidtilværende kendte Regel, og den bør vedblive at gjælde; men man bør derimod ikke optage en Bestemmelse, hvorved for det Første Sager, der ikke hidtil have kunnet afgjøres ved Domstolene, og som efter deres Natur heller ikke egne sig dertil, fremtidigt henlægges under Domstolene, og hvorved man dernæst giver Anledning til, at Interesser af en reent eiendommelig Natur muligt vilde gjøre sig gjældende og standse Beslutninger, der ere tagne paa retmæssig Maade af den underordnede Communalbestyrelse, Amtsraadet og Amtmanden. Men dette giver det sidste Stykke i § 6 unødværligt nogen Anledning til, thi det staaer derefter som noget meget Vagt og Ubestemt, hvad det vil sige at have en Færdsselsret over en Veier, i Kraft af hvilken man skal kunne modsætte sig dens Neblæggelse. Denne Interesse vil ofte meget let kunne opløses deri, at En eller Anden ikke agter, at finde sig i Communalbestyrelsens og Amtsraadets samt Amtmandens Beslutning, men uden den aller ringeste Interesse, og berettigede Interesse,

reiser Tvivl om dennes Gyldighed for Domstolene. Saalænge en saadan Sag staaer paa, vil jo Communalbestyrelsens Beslutning være afmægtig. Jeg troer altsaa, at Slutningen af Paragraphen meget let vil give Anledning til Misforstaaelser og til en Art af Sager, som vi hidtil ikke have kendt. Ganske vist vilde disse Sager faae deres tilbørlige Behandling ved Domstolene, og de Paagjældendes Interesser ville derved vise sig at opløse sig til et Intet eller allerede at have faaet den lovlige Paa-kjendelse af de vedkommende administrative Autoriteter, men det er dog ikke rigtig i en Lov at lade henstaae en saadan Vag og ubestemt Regel, som tilmed staaer i Strid med den nuværende Lovgivnings Grundsætninger.

Indenrigsministeren: Deri kan jeg være fuldstændig enig med det ærede Medlem, som nu satte sig, at det vil være uheldigt at have en saadan Vag og ubestemt Regel staaende i Loven, og jeg udtalte ogsaa under Forhandlingen igaar, at det Rette efter min Mening vilde være, at forbedre § 6 og navnlig dens Afsnit ved skarperne at betegne, hvilken Færdsselsret det er, som kan gjøres gjældende for Domstolene. Det er imidlertid ikke for at udtale dette, at jeg begjærede Ordet, men derimod for at bemærke, at jeg troer, at det ærede lovhædige Medlem, som sidst havde Ordet, gjorde sig skyldig i en Feiltagelse, naar han sagde, at, dersom man slettede sidste Stykke af § 6, vilde den hidtilværende Afgang til Domstolene blive bestaaende i samme Omfang som nu. Der er nemlig den, som det forekommer mig, temmelig væsentlige Forskjel paa Forholdet, saaledes som det i dette Dieblil bestaaer, og saaledes som det vil blive efter denne Lovs Vedtagelse, at man hidtil ikke har havt nogen Afgang til at kunne paa lovlig Maade, ikke alene neblægge en offentlig Veier, men ogsaa at sælge dens Terrain. Hidtil har Administrationen kun kunnet bestemme, at der fra det Offentliges Side Intet var til Hinder for, at den og den Visei udgik af Regulativet, men jeg troer at turde sige med Bestemthed, at man aldrig har dristet sig til at sige, at en Veier ikke alene skulde neblægges, men ogsaa maatte sælges; jeg troer altsaa, at, idet jeg i § 6 indfører en ny Bestemmelse,